

gende ijsschotsen af te houden. Een paar worden belast met de zorg voor eenige hoosvaten, die ze gereed moeten houden om 't water, dat „over” komt uit te hoozen.

De achtergeblevenen begeven zich onderwijl naar het havenhoofd. Tot nu toe stonden ze in de luwte, beschut door een groot gebouw, dat van den havenmeester, die altoos een lantaarn heeft hangen, piepend en knarsend aan den ijzeren arm. Nu echter komen ze buiten de poort op de brug. Met dol geweld blaast daar de noordwester orkaan, door geen enkele hinderpaal gestuit. Met het hoofd diep voorovergebogen, dicht aaneengesloten om elkaar te steunen, schrijden ze voort. Langzaam gaat het en zwijgend. De windstooten beletten bijna het ademhalen, ze zouden elk geluid der menschelijke stem overbulderen.

Molm is een der voorsten. Met scherp blik tracht hij door de duisternis heen te boren. Niets is er te zien, dan een enkel lichtend punt hier en daar. Een van het vuurbaken, de groote lantaarn op den kop van den havendam, een van het veerhuis, wat dicht bij de stad — en verderop aan den linkerkant de vuren van de Kof, die op zijn anker rijdt en wier dansend licht als een herinnering schijnt aan de belofte, die de oude Zeevang den stuurman dien middag gaf.

Af en toe houden ze halt. 't Is, als ze in de beschutting komen van één der visschersloodsen langs het hoofd, waarin vischwant geborgen ligt of bokking gerookt wordt.

— „Slecht weer! Bertus,” zegt Molm tot Bertus Zeevang, die vlak naast hem staat: „Slecht weer! De arme kerels, die nou met 'r schip onder den wal zitten. — Zulk weer kost menschenlevens! Wie nu midden op 't water met een goed schip vóór den wind af kan gaan, mag van geluk spreken. Maar in 't Kanaal en aan onze kust zal 't nood wezen. — Zoo gaan we. De een vroeg, de ander laat. En vrouw en kinderen blijven achter, onverzorgd — want we verdienen ons brood zwaar en — — bij beetjes. Overhouden, sparen voor den kwaden dag . . . wie kan 't doen?”

— „Ja, Molm! Gezondheid en goed weer. Maar wát moed geeft, dat is 't gezicht van een sloep met een bemanning als ginder. Ik mag dat zeggen, al is mijn vader er bij, — je weet, dat ieder van ons 't wilde doen, jij en ik en de anderen. Zie je, als je daaran denkt, dan wordt je zacht, als een kind. Wil je wel gelooven, dat ik straks tranen in mijn oogen had. — Ik geloof niet, dat ze 't er levend afbrengen!”

Molm *vrees*t óók, maar — zijn natuurlijke goedhartigheid doet hem Bertus' hand pakken en zeggen: „Jongen er *kunnen* leelijke dingen gebeuren, maar 't *kan* ook goed gaan. Zie je wel” . . . valt hij zich zelf in de rede: „hoe hoog 't water al is? 't Duurt nu nog twee uur, voor dat 't vloed is, en nou staat de haven al hooger, dan anders met hoogwater. Zou 't niet goed wezen als aan de kof geseind werd op de haven te komen? Dáár gaat hij naar den grond, dat is vast. 't Binnenkomen is levensgevaarlijk, maar *nu* kan 't nog. Over een uur is ook dat onmogelijk. We moesten je vader er eens over spreken!”